

"תרבות אמריקאית ב"שרה אנד בובס"

ביצוע מקומי לשיר של דילן ותמונות של אנשים בשם שרה או בוב הם חלק מהמיצב של תמרה ארדה המוצג בתערוכה ומעניק לה את שמה. עוד ב"שרה אנד בובס" עבודות בעלות ניחוח זר. האוצרת, רקפת וינר עומר מספרת על העבודות, האמנים והרעיונות

13:06 11/2/2009 | nrg מעריב

Recommend

שרה אנד בובס צילום: מתוך המיצב של תמרה ארדה
על מה התערוכה? מה הנושא שלה?

התערוכה "שרה ובובס" עוסקת בחוויה שעולה מאמנות ישראלית, ומהתרבות הישראלית: חוויה של פרבר אמריקאי. התערוכה מראה עיסוק בדימויים של תרבות אמריקאית, לצד העיסוק באירופאיות או בשיק אירופאי, שמקורם כך נדמה באותה חוויה אמריקאית של געגוע למשהו שאף פעם לא היה קיים באמת.

איך נוצר או התגבש הרעיון לתערוכה?

השם לתערוכה לקוח ממיצב של תמרה ארדה בשם הזה, שהוצג בתערוכת יחיד שלה בגלריה בניו יורק. כשראיתי את התיעוד של העבודה של ארדה, שהיא אמנית דקומנטרית, ושמעתי את השם של המיצב החלטתי לאצור תערוכה קבוצתית עם השם הזה ולתת לו עוד הקשרים. ארדה מצלמת זוגות על סף פרדה ששם אחד מהם תמיד או שרה או בוב, על רקע ביצוע מקומי לשיר של בוב דילן: "שרה".

המהלך הזה של לצלם אנשים שבורי לב כשהקריטריון לבחירה שלהם הוא שמם לפי שם שיר גם מכמיר לב וגם מצחיק בעיני, והשם, שרה ובובס, יכול להיקרא בעברית גם בובס (Boobs): ציצים. ערן סבג, שהשתמשתי בטקסט שלו מהעיתון כרדי מייד עבור טקסט לתערוכה, מדבר

בהרצאה שלו על טקסטים של שירי בלז כקודים סודיים, כשמילים בנאליות מסתירות קודים לגסויות מצונזרות.

התהליך הדומה שקורה עם יצירת האמנות, שמייצרת קוד קריאה סודי לומר משהו שונה ממה שרואים, בהקשר לעולם תת קרקעי של קיום של פרור מנומנם, נראה לי מעניין. גם התערוכה עצמה שאצתי, היא תערוכה שיש בה הקשרים שהם כמו קוד סמוי וסודי שצריך לפענח.

ממה הושפעת בעבודה על התערוכה?

האוצרות שלי, כאוצרות של מישהי שהיא בעיקר אמנית פלסטית, היא מאד אישית והיא גם כלי ביטוי אמנותי עבירי. הנושאים לתערוכות שאני אוצרת, כמו חוויה של פרוריות ותחושה של שבר תרבותי הם לרב דומיננטיים גם אצלי בסטודיו.

עבודות שאני מציגה בימים אלה בתערוכה הקבוצתית "שלא נדע" בגלריה שי אריה ברחוב שלמה המלך בתל אביב, הן, כשם התערוכה, עסוקות בעניינים, שלא נדע כמו שאומרים, שהשתיקה יפה להם, ושחיי הפרור יפים להם פחות, אך מהווים להם כר פורה. פורנוגרפיה בוטה, אלימות נתק ובידוד.

לירון רוטמן צילום: מתוך שרה אנד בובס

האוצרות של "שרה ובובס" ממשיכה את העיסוק שלי בסטודיו בחיים של האשכנזיה מהפרור. (שלא יהיה מי שאמר פרור, ולא קיבל). במובן הזה, אם שואלים ממה הושפעת, אני יכולה לנסות להצחיק בחוסר אלגנטיות ולאמר שהושפעת מעצמי.

מהי התערוכה האחרונה שביקרת בה?

יש לי מזל עם העיתוי שבה אני עונה על השאלה הזו. כמו כל עולם האמנות המקומי, הייתי השבוע בשתי תערוכות של שני מורים דומיננטיים שלי, שהיו שתיהן נפלאות. עדו בראל, שמציג תערוכה גדולה ושקשה למצוא את המילים לתאר את יופייה וחשיבותה במוזיאון אשדוד, מציג עבודה גם ב"שרה ובובס" אצלנו ביפו, עבודה מפתיעה שהיא שונה ביותר ואף משלימה את התערוכה באשדוד.

כמה ימים אחר כך הייתי בהקרנת הבכורה של ה"וידואיים" של רועי רוזן במרכז לאמנות עכשווית. רוזן השתתף בעבר בתערוכה שאצתי בגלריה ביפו על "מתנה" כשהכין דיסק מצחיק ומקורי כמתנה לקהל. לירון רוטמן שמנגנת בסרט של רוזן מציגה ציורים ב"שרה ובובס". ממש פרור. כולנו שכנים, למרות שרק אני גרה בראשון וחוזרת לשם כל לילה באוטובוס. בכל מקרה, שני האירועים מעוררי השראה באופן מאד עמוק.

לרועי רוזן אמרתי נרגשת, כשיצאתי מהסרט, שהייתי קול צף והצפייה בעבודה שלו גרמה לי להחליט למי להצביע. אבל מאז חזרתי לצוף. העבודה, בכל מקרה מקסימה.